Lính giỏi mở đàng

Lịch-sử các nhà truyền-giáo trứ-danh

HUDSON TAYLOR

CHƯƠNG THỨ HAI

TƯỞNG THUA MÀ THẮNG

(Tiếp theo)

Hudson không sợ-hãi chút nào cả, nhưng dùng tiếng bổn-xứ mà hỏi rằng:

—Anh làm gì thế? Anh làm gì thế?

Không có tiếng đáp lại, nhưng chỉ có tiếng giày «băng-túp» chạy huỳnh-huỵch. Tên ăn trộm trốn đi rồi. Chẳng chút lưỡng-lự, *Taylor* với lấy bọc tiền dùng để gối đầu, bỏ một nửa vào túi và một nửa vào hai tay áo, rồi cứ chờ-đợi. Ông lại ngủ mất, nhưng bỗng lại giựt mình tỉnh dậy, và thấy có người đến gần. Ông lại bình-tĩnh dùng thổ-âm hỏi như trước:

—Anh làm gì thế? Anh làm gì thế?

Bấy giờ ông nhận-biết chính là tên ăn trộm đã trở lại và có một đồ-đảng đi theo. Lần nầy tên bợm đáp rằng:

—Chúng tôi cũng ngủ đây như ông vậy.

Đoạn, chúng tiến đến và ngồi dưới chơn ông. Ông giáo-sĩ nói rằng:

—Nầy, hai anh, ngôi chùa nầy có hai cái thềm. Nếu hai anh muốn ngủ, thì xin ngủ ở thềm đằng kia, còn thềm nầy thì xin để cho tôi.

Chúng không đáp lại, nhưng cứ ngồi lì ở chỗ cũ. Dẫu gắng hết sức để tỉnh-thức, nhưng thỉnh-thoảng *Taylor* cũng không khỏi ngủ mơ-màng. Nhưng bấy giờ cách cử-động nhẹ-nhàng của hai người lân-cận lại khiến ông lập-tức đề-phòng. Ông cứ cố gắng vật-lộn với sự ngủ; ông lầm-bầm rằng:

HUDSON TAYLOR (1832-1905)

—Tôi không ngủ! Ôi! Những giờ phút ấy dai-dẳng là dường nào! Một lúc sau, *Hudson* đứng dậy, đi lên bậc cao hơn, rồi nằm ngả vào một cây trụ. Nhưng hai tên ăn trộm vẫn rình ông. Mỗi khi đầu ông gục xuống, thì chính là dấu-hiệu bảo chúng đứng dậy; nhưng bấy giờ ông lại bình-tĩnh nói rằng: «Tôi không ngủ đâu!» Nghe vậy, thì chúng lại thôi, không dám giở ngón gì nữa.

Ông giáo-sĩ cất tiếng hát thơ thánh để khỏi ngủ quên. Rồi chẳng bao lâu trời đã rạng đông. Trong thành-phố đã có kẻ đi người lại. Lúc mặt trời tung những tia sáng tươi-đẹp, thì hai tên bợm bỏ đi. *Hudson Taylor* đứng dậy, thân-thể chẳng đỡ mệt-mỏi chút nào; nhưng cũng như mọi khi, ông sẵn-sàng chịu những sự nặng-nhọc của một ngày mới.

Ông đi từ thành nầy qua thành khác, dùng lời nói và việc làm mà rao-giảng về Chủ oai-quyền của mình, là Đức Chúa Jêsus-Christ. Ông sống như người thường, và lập Hội Tin-Lành ở khắp mọi thành-phố lớn. Ông giống như Thánh Phao-lô, chẳng những giống về cách sanh-hoạt và tư-tưởng, song cũng giống vì chịu đau-đớn nhiều lắm và vì gặp vô-số bước nguy-hiểm, vô-số việc tình-cờ.

Có một lần ông từ Hàng-châu ra đi, lòng-dạ vui-sướng lắm. Ông đi để lo một việc quan-trọng. Bữa ấy trời quang, mây tạnh; ông vừa ca-hát ngâm-nga, vừa đi thoăn-thoắt. Thình-lình có một người được sai đi, theo kịp ông mà rằng:

—Có thơ của một người bạn ông!

Hudson vội đỡ lấy tờ giấy và đọc:

«Có một người giúp việc ông trong Hội đương đau nặng. Chúng tôi chờ ông về lập-tức.»

Nhà truyền-giáo quay về. Chắc có việc quan-trọng lắm, nên người ta mới gọi ông về như vậy. Nhưng ông đã đi được khoảng đường rất dài, thành-thử ông vội-vã cũng chỉ luống công: Lúc xế chiều ông mới thấy thành-phố Hàng-châu ở đằng xa. Trái tim hồi-hộp, ông càng đi gấp, vì ông biết rằng cổng các thành-phố Tàu đều đóng lúc mặt trời lặn, đến sáng mới lại mở.

Ông sẽ về kịp chăng?... Chắc không được. Khi ông tới cầu rút, thì trời đã tối. Ông gọi binh-lính đương canh-gác trên cổng thành. Chẳng ai đáp lại. Chỉ còn làm được một đều, là chờ-đợi. Vậy, ông chờ-đợi, mình-mầy lạnh quíu, co-ro trong chiếc áo dài Tàu. Thật là một sự chờ-đợi dai-dẳng,... và chắc vô-ích... ông sẽ đến kịp bên giường của bịnh-nhơn chăng?

Thình-lình trong bóng tối mịt, ông nghe tiếng ngựa chạy nước đại. Rồi có một tiếng vang-rền báo rằng:

—Có sứ-giả của hoàng-đế sai đến với quan thủ-thành!

Có sứ-giả! Chắc cửa sẽ mở, và nhà truyền-giáo vào được. Nhưng không có như vậy. Họ chẳng mở cửa nào cả. Từ trên bờ thành dòng xuống một cái thúng. Sứ-giả sẽ ngồi vào thúng để họ kéo lên! Một đầu dây thò ra ngoài miệng thúng. Mau như chớp, *Taylor* nắm lấy đầu dây, còn viên sứ-giả Tàu thì ngồi vào thúng. Ông thấy mình lên, lên, treo giữa đất trời. Rồi ông đụng xớt bờ thành: lên đến nơi rồi. Nhà truyền-giáo từ dưới thúng nhô lên. Quân-lính vừa thấy ông, thì lấy làm sửng-sốt.

Về sau có người hỏi ông rằng:

—Nhưng ông làm thế nào mà dỗ họ chịu cho ông đi?

Taylor đáp rằng:

—Ấy vì tôi đã cho mỗi người lính một ít tiền.

Vậy, lúc nửa đêm, ông vào thành Hàng-châu đương khi các bạn ông đã hết hi-vọng thấy ông. Ông có thể chữa lành người bịnh, rồi sau ông lại nhẹ bước lên đường.

Ông liều xông vào lắm cơn bão-tố hiểm-nghèo nhứt là trong thành-phố Hàng-châu đó. Một buổi trưa kia, trời vần những mây u-ám, thình-lình trong một xóm ngoài thành có tiếng gớm-ghê như tiếng sóng vỗ vào bãi biển. Tiếng la-lối lộn-lạo ấy càng lâu càng gần khu các ông bà truyền-giáo ở.

Có mấy người Tàu nói rằng các tín-đồ Đấng Christ ăn-cắp con nít mà giết đi. Có ba đứa trẻ ở gần nhà các ông truyền-giáo biến mất, nên một bọn người hung-hăng tức-giận thề sẽ báo-thù. Dẫu sao, sự xông-hãm cũng có lợi chớ! Có thể cướp-bóc nhiều, vì «bao giờ các ông bà truyền-giáo cũng có của báu ở trong nhà.» Mới đây một chiếc tàu lớn đã chở hàng đến cho các ông bà ấy. Chúng chẳng ngờ rằng của báu ấy chẳng qua là một cái máy in và một mớ đồ dùng làm bếp. Nhưng chúng tưởng chắc có vật quí-báu lắm và bỡ công ăn trộm. Vậy, sự tham-lam càng tăng lòng hờn-ghét những nhà giáo-sĩ. *(Còn nữa)*